

Nikdy nekončící láska

Láska je pocit, který nelze ovládat ani jej zkrotit do určité míry. Každý jednou lásku prožije. Možná ve školce, třeba na základce, nebo až v dospělosti, ale prožijete ji.

Znala jsem jeden pár. Maxe a Julii. Seznámili se v parku. Jaká náhoda, že si vedle sebe sedli na lavičku. Prohodil pár slov, zeptali se na čísla a už to bylo. Věděli, že se navzájem milují. Max další den zavolał Julii, jestli by s ním nešla na večeři do francouzské restaurace. Chvíli se rozmýšlela a pak odpověděla: „Jistě, proč ne.“ Julie si vzala černé šaty a vyčesala si vlasy nahoru do drdolu, na krk si dala perlový náhrdelník a byla připravena. Max pro ni přijel před dům a nestačil se divit: „Páni, tobě to sluší.“ Julie poděkovala a nasedla do auta. Když přijeli k restauraci, vysedli z auta a Max Julii nabídl rámě. Sedli si k předem rezervovanému stolu a objednali si. Při večeři si povídali. Potom Max Julii odvezl domů, poděkoval jí za příjemně strávený večer a odjel. Julie došla domů a povzdechla si.

Za pár dní se jí Max opět ozval a pozval ji na projížďku na koních do parku. Julie odpověděla: „Děkuji, bude to milé potěšení.“ Po dalších několika schůzkách, které už byly trochu osobní, Max Julii požádal o ruku. Jistěže neodmítla.

Za dva měsíce, přesně 15. prosince, se vzali v malém kostelíčku na předměstí. Když jim oběma bylo 30 let, narodilo se jim první dítě. Byl to kluk a jmenoval se Eduard. Z Eduarda vyrostl silný mladý muž. Dívky ve škole o něj měly zájem. Jenomže jak si měl vybrat, když jich bylo tolik.

Jakmile měl Eduard osmnácté narozeniny, uspořádal oslavu, kde se objevila dívka, kterou nikdy předtím neviděl. Max s Julií Eduardovi představili jeho vzdálenou příbuznou Šarlotu. Bylo hned jasné, že si Eduard vybral. Maxovi a Julii už bylo 55 let, když se dočkali prvního vnoučete, malé Josefíny Julie. Max s Julií ji měli moc rádi.

Bohužel Max trpěl nemocí, která ho postupně oslabovala a tak za dva roky umřel. Julie byla zdrcená. Zbyly jí jen vzpomínky. Ani za dva roky po úmrtí Maxe Julie nevěděla, co si počne. Jednoho dne zazvonil zvonek u dveří. Byli to Eduard s Šarlotou a malou Josefínou. Nabídli jí, aby se k nim přestěhovala. Až Josefína vyrostla, byla vděčná za to, že měla to štěstí a vyrůstala v milující rodině.